

5. január 2009

V Seeverovom dome majú jednotku technikov, ktorí prekopávajú suterén a katalogizujú všetko, čo nájdu v zemi. Je to pomalá a nevďačná práca. Zatiaľ našli jedenásť tiel a to bolo len v jednom kúte miestnosti. Nazvali ho prvý kvadrant. Deväť obetí bolo ženského pohlavia, pričom jedna sa zhodovala s opisom dievčaťa, ktoré v roku 1988 zmizlo vo Fort Collinse. *Dvadsať rokov*, pomyslí si Hoskins. *Kolko ľudí mohol Seever zabiť za dvadsať rokov?*

„Nikoho som nezabil,“ povie im. Sedia tam všetci traja. Hoskins, Loren a on. Hoskinsovi napadne, že je to ako v tej pesničke. *We are family, I've got all my brothers with me*. Sme rodina, mám pri sebe všetkých bratov... Sú vo vypočúvacej miestnosti, ktorá je taká tesná, až pôsobí klaustrofobicky, navyše z vetračky fúka buď horúci, alebo studený vzduch, nikdy z nej nevyjde vzduch príjemnej teploty. „Toto je jeden veľký omyl.“

„Takže tých jedenásť ľudí, ktorých sme vytiahli z tvojho domu, sa mi len prisnilo?“ opýta sa Loren. Sedí oproti Seeverovi na druhej strane kovového stolíka a pred sebou má šálku kávy. Seeverovi neponúkol nič. Hoskins stojí pri dverách, s rukami prekříženými na hrudi. Nedokáže prestať myslieť na poslednú obeť, ktorú vytiahli. Okolo zápästí mala omotaný motúz a okolo krku šatku. Jeden koniec šatky mala napchatý v ústach. Zadusila sa ním, povedal súdny lekár, vdýchla ho a látka sa jej dostala hlboko do krku. Zadusila sa hodvábom s rozkvitnutými červenými makmi.

„Viac ste ich nenašli?“ opýta sa Seever. Súhlasil, že sa s nimi porozpráva bez svojho právnik. Zjavne ho jeho obhajoba pred súdom až tak nezaujímá. Nie je hlúpy, len šialený.

„Takže ich je viac?“

„Och, to určite.“

„Koľko ich tam dole nájdeme?“

„Nulu.“

„Koľko si ich zavraždil?“

„Všetkých.“

Hoskins si pošúcha pery. Sú suché, popraskané. Ruky mu vonajú mydlom z toaliet na policajnej stanici – lacným a nekvalitným, ale je to známa vôňa. Toto nie je Seeverovo prvé vypočúvanie a nebude ani posledné. Ani náhodou. Je to pokrytecký hajzel a rád sa s nimi zahráva. Hovorí nepriamo a zoširoka, občas povie pravdu, no väčšinou klame. Vymýšľa si nezmysly pre vlastné potešenie. Jacky Seever je zatknutý, je vinný, nikto pričítaný si nemôže myslieť niečo iné – stále je však uhladený ako lasica, vlasy má nagélované, aby mu nepadali do čela, je namastený, až sa leskne. Pokojne sa usmieva, akoby ho nič na svete netrápilo. Akoby očakával, že čoskoro pôjde domov, posadí sa na stoličku v kuchyni a pustí sa do večere.

„Čo si spravil s ich prstami?“ pokračuje Loren. Je to dobrá otázka, k veci, lebo každá obeť, ktorú vyniesli zo suterénu, prišla minimálne o jeden prst. Na ľavej ruke, na pravej, bolo to rôzne. Zdalo sa, že Seever si veľmi nevyberal. Túto podrobnosť pred médiami zamlčali a Hoskins to nepovedal ani Sammie, lebo by to napísala do svojho článku, len čo by sa jej naskytla príležitosť. Možno sa do nej zalúbil, to však ešte neznamená, že osprostel. Sammie je presvedčená, že ľuďom treba povedať všetko, že by sa pred nimi nemalo nič tajiť, ale nie preto, lebo by jej záležalo na verejnom blahu – záleží jej len na tom vlastnom. Verejnosť by nakrмила podrobnosťami o chýbajúcich prstoch, túto pikantnú podrobnosť by jej naserviovala ako čašník v luxusnej reštaurácii – na striebornej tácke s poklopom, ktorý by mohla elegantne zdvihnúť.

„S prstami?“

„Hej, debilko. Máš nejakú úchylku, na ktorú ich potrebuješ? Zdá sa, že uprednostňuješ prostredníky. Pcháš si ich do zadku, aby si sa urobil?“

Seever sa usmeje. Rád rozpráva a sú chvíle, keď nedokáže sklapanúť, ale Hoskins má pocit, že o tomto sa nikdy nedozvedia pravdu. A možno na tom ani nezáleží.

„Mám otázku,“ ozve sa. To je prvý raz, čo na výsluchu prehovoril, lebo väčšinou rozpráva Loren. Je v tom lepší a vie, čo sa má pýtať. Hoskins je skôr kulisa, záskok, ak je to potrebné, svedok, keby sa náhodou udialo niečo nepríjemné. Nieкто, kto dohliadne na Lorena a postará sa o to, aby sa správal slušne.

„Akú?“ spýta sa Seever. Má zelenohnedé oči a v ľavom oku má pod zreničkou zlatú škvrnku.

„Prečo ste ich všetkých pochovali vo svojom suteréne?“ Ak sa tento výsluch čoskoro neskončí, ak sa odtiaľto čo najskôr nedostane, povracia sa. Rovnako sa cítil v márnici, keď sa pozeral na obeť, ktoré doteraz našli, na ich telá poukladané na kovových stoloch s vyvýšenými okrajmi, aby krv a iné telesné tekutiny neurobili neporiadok na dlážke. „Prečo ste ich mali vo svojej blízkosti?“

Seever žmurkne.

Toto je otázka za milión. Sammie ju Hoskinsovi položila včera večer, keď ležali v jeho posteli. Na stehnách mala položenú misku so študentskou zmesou, a hoci nenávidí, keď nieкто je v posteli, nenávidí, keď po nej nájde v perinách oriešky a hrozenka, dovoľí jej to.

„Keby si Seever nenechal tie... mŕtvolky...“

„Obete,“ opravil ju. „Alebo zosnulých. Tak by si ich mala nazývať.“

„Prečo ich pochoval pod mojím domom? Nemôže predseda nijako vysvetliť, ako sa tam tie telá dostali. Nikto ho nikdy nebude považovať za nevinného.“

„Nesnaží sa nás presvedčiť o svojej nevine,“ objasnil jej. „Nič nepopiera.“

Sammie mala na sebe jednu z jeho košiel' a golier jej voľne padal cez jedno plece. Prstami jej prešiel po hrudi až po jamku medzi prstami. Zavrela oči, zaklonila hlavu a natiahla krk. Často dumal nad tým, na čo asi myslí.

„Zašli ste občas do suterénu, aby ste ich navštívili?“ spýta sa Hoskins mierne. V ušiach mu hučí a má pocit, že sa na Seevera pozerá cez ďalekohľad, hoci je za stolom ani nie meter od neho. Má pocit, že keby sa k nemu načiahol, päťami by narazil len na prázdny vzduch. „Chodili ste sa im tam dole vysmievať a onanovať?“

Seever prehltnie a z jeho hrdla vyjde ostrý zvuk podobný cvaknutiu. Potom odvráti pohľad.

„Ako si to spravil?“ vyhrkne Loren a Hoskins v jeho hlase počuje netrpezlivosť a bzučanie zlosti tesne pod povrchom. Možno to Seever nepostrehol, lenže on posledných desať rokov nepracoval s Lorenom a nenaučil sa posudzovať jeho náladu ako teplotu vody pred kúpeľom. „Kde si ich našiel?“

Seever sa predkloní, ruky položí na stôl. Má na sebe oranžovú kombinézu, akú nosia všetci väzni. Predok má špinavý od uschnutého jedla a zeme. Vždy si potrpel na oblečenie a teraz prišiel aj o to. Väzenie sa s krásavcami nemazná. Oprie sa o lakte a vyzerá, že chce hovoriť. Hoskins čaká, že z neho vyjdú len ďalšie lži, ďalšie hry a chvastanie, no namiesto toho im povie pravdu.

„Všade, kde sa len dalo. Nikdy som nikoho nenapadol. Všetci so mnou išli domov, lebo *chceli*.“

„Asi čakáš, že uverím i tomu, že *chceli*, aby si ich aj spútal a potom zabil, čo?“ opýta sa Loren.

Seever neodpovie, len sa zasmieje tým svojím ostrým chichotom, ktorý sa človeku zaryje rovno do mozgu a odmieta sa ho pustiť, a to Lorena vytočí. Tak to neskôr vysvetlia šéfovi – že Seever sa rehotal, stále sa smial ako maniak a Loren to už viac nevydržal. Lenže Hoskins vie, že nejde iba o smiech. Ide o posledných sedem týždňov,

ktoré strávili jeho pozorovaním a čakáním, kedy konečne spravi chybu, aby ho mohli zatknúť.

Na jeho stopu ich priviedol anonymný telefonát. Nejaká žena im dala Seeverovo meno a adresu a vyhlásila, že určite robí niečo zlé, lebo videla, ako k nemu domov vošli ľudia, ktorí už viac nevyšli. A tak ho začali sledovať cestou do roboty a do baru a domov. Pozorovali ho cez ďalekohľad, keď sedel na kraji vane a nad záchodovou misou si klieštikmi strihal nechty na nohách. Začali ho podozrievať, lebo nemali nikoho iného. Nemali nijaké iné stopy a museli niečo robiť. Mesto sa dožadovalo vysvetlenia. Dvadsaťtri nahlásených zmiznutí za posledných sedem rokov len v Denveri. Ľudia mizli stále, ale nie takto, nie bez svedkov či tiel, a začali sa objavovať reči o kultoch a satanistoch, o obchode s bielym mäsom. Hoskins tie chýry počul na vlastné uši a smial sa na nich, lebo boli hlúpe. Na všetky tie zmiznutia predsa muselo jestvovať nejaké vysvetlenie, myslel si vtedy. Niečo normálne a logické.

A tak začali prenasledovať Seevera. Na základe jedného telefonátu. Kedykoľvek mohli prestať, ale niečo ich nútilo pokračovať. Seever bol totiž čudný, bolo na ňom niečo podivné, niečo *nesprávne*. Loren povedal, že čosi skrýva, že má niečo na rováši, a hoci si nebol istý tým, že má čokoľvek spoločné so záhadnými zmiznutiami, tušil, že ten chlap je zlý. A Lorenovi sa dalo veriť, lebo mal na to nos, vedel v ľuďoch čítať. Seever sa mu nepáčil, nepozdávalo sa mu, ako triasol rukou, ako v upotenej dlani zvieral človeku ruku o niečo dlhšie, ako mal, nepáčilo sa mu, že si géloval vlasy tak, aby mu v nich ostali rady po zuboch hrebeňa. Loren chcel Seevera zatknúť za niečo, za *hocičo*, aj keby to nemalo byť nič veľké, lebo chcel vidieť, ako sa ten hnusák bude zvíjať. Chcel sa mu zasmiať do tváre, keď ho v jeho drahom obleku bude strkať do cely, kde bude musieť spať na úzkej prični a srať do hajzľa bez dosky. Och, kedykoľvek ho mohli zatknúť za pitie – Seever si rád

dal v bare niekoľko pív a potom sa vybral domov, takže ho najmenej tucet ráz mohli zastaviť za jazdu pod vplyvom alkoholu, ale Hoskins prinútil Lorena počkať.

„Neviem,“ povedal vtedy Hoskins. Zvyčajne to bol on, kto sa bez premýšľania hnal vpred – obrovskou rýchlosťou bez ohľadu na následky –, lenže toto bolo iné. Cítil akési hryzenie pochybností, pichanie v palcoch, ktoré mu našepkávalo, aby spomalil, aby vyčkal. Aby sledoval. Ak mal Seever na svedomí niečo veľké – a čím dlhšie ho pozorovali, tým väčší bol o tom Hoskins presvedčený – a vrhli by sa naňho priskoro, stratili by ho. Seever bol zazobaný, mal priateľov, ľudia ho mali radi. Mohli ho obviňovať z jazdy pod vplyvom alkoholu, ale potom by ho museli nechať na pokoji, lebo inak by mohol tvrdiť, že ho šikanujú, že polícia sa rozhodla prenasledovať nevinného občana, a potom by naňho viac nenašli. „Podľa mňa bude lepšie počkať.“

„Sprostosť!“ odsekol Loren a dlaňami udrel do volantu. Sedeli v jeho aute zaparkovanom pred jednou zo Seeverových reštaurácií, pozorovali postavy za sklom, ktoré jedli, smiali sa alebo nerobili nič. „Dnes večer by sme ho mohli mať za mrežami.“

„To nás však nedostane do jeho domu,“ oponoval mu Hoskins, prstami poklepal po palubnej doske a zadíval sa na biele pruhy namaľované na asfalte, akoby sa nudil. „Predpokladajme, že v tých zmiznutiach skutočne má prsty on. Nikdy sa to však nedozvieme, ak sa nedostaneme k nemu domov. Potom budeme za debilov, ktorí nechali takého sviniara uniknúť pred spravodlivosťou.“

Loren by od neho neprijal žiaden rozkaz, neznašal, keď mu niekto vravel, čo má robiť, čo Hoskins zistil nedlho po tom, čo sa z nich stali partneri. Loren na niečo pristal iba vtedy, ak si myslel, že to bol jeho nápad, a tak Hoskins pristúpil na jeho hru. To on ťahal za povrázky, aj keď to musel robiť jemne a opatrne. Na toto neprišiel ani jeden z Lorenových predchádzajúcich partnerov. Loren ich rozdupal a nikto s ním nevydržal. A potom prišiel Hoskins.

Keďže partnerstvo nemôže fungovať s dvoma vrčiacimi pitbulmi, jeden z nich sa musí zhostiť úlohy vôdzky.

Loren sa nad tým zamyslel, uvažoval o tom celý deň a nakoniec zašiel za policajným veliteľom Blackom. Povedal mu, že nad tým dumal a rozhodol sa, že najlepšie bude, ak počkajú. Ďalej budú Seevera sledovať a v príhodnej chvíli sa naňho vrhnú a zatknú ho. Šéf súhlasil a dal im viac času. Neskôr ľudia gratulovali Lorenovi, že tak správne uvažoval a vedel, kedy sa má stiahnuť. Blahoželali mu ku skvelým *inštinktom* a Loren ani raz nepriznal, že za to nevďačil im. Hoskinsa to nehnevalo – taký bol život s Lorenom. Nič iné nečakal. Museli ste dať Lorenovi veľmi veľa, aby ste nazad dostali aspoň niečo. Navyše sláva neznamenala pre Hoskinsa toľko ako dobre odvedená práca. Účel svätí prostriedky alebo ako hovorieval jeho otec: je jedno, čo si vložíš do úst, nakoniec je z toho aj tak hovno.

Buď veumi, veumi potichu, šepkal Loren, keď v noci zaparkovali oproti Seeverovmu domu a usilovali sa nezaspať. *Uovíme zajace*.

Zo začiatku to bolo smiešne, ale neskôr už nie.

Sedem týždňov napodobňovania Elmera Fudda, poľovníka z Bugsa Bunnyho, sedem týždňov pozorovania, ako sa Seever napháva a v pravidelných intervaloch chodí k obrubníku, aby skontroloval poštu, poklebetil so susedmi, ktorí ho mali, ako sa zdalo, radi a považovali ho za skvelého chlapíka. Nikam to nesmerovalo. Loren bol veľmi presvedčivý, ale ani on by nedokázal veliteľa Blacka prehovoriť, aby im tohto chlapa dovolil sledovať donekonečna. Museli nájsť niečo, čo by ich posunulo ďalej. A to sa im aj splnilo v podobe devätnásťročného dievčaťa Carrie Simmsovej, jedinej osoby, ktorej sa zo suterénu podarilo dostať.

Tých sedem týždňov predtým, ako Simmsová vošla na stanicu, tých päťdesiat hodín týždenne strávených s ním, niekedy dokonca viac, na Hoskinsovi zanechalo stopy. V niektoré noci sa mu snivalo, že mu Seever vklázol do postele, príjemne horúcou rukou mu

prešiel po boku a načíahal sa mu za vtákom. Bez ohľadu na to, ako veľmi s tým bojoval, nedokázal sa oslobodiť. Hoci Seevera len z diaľky sledovali, aj tak sa mu podarilo prevrtať si cestičku do ich mozgov ako nejaký parazit. Hoskins vedel, že to bol pravý dôvod, prečo Loren vyskočil zo stoličky a pästou vrazil Seeverovi do tváre. Zachrapčala chrupavka, Seeverov nos sa rozpleštil a vytryskla krv. Loren to nespravil preto, lebo Seever bol vrah – takých už zatkli veľa, mužov, ktorí spáchali príšerné veci na svojich manželkách a deťoch aj úplne cudzích ľuďoch –, ale preto, lebo Seever bol ako refrén príšernej pesničky, ktorý hral stále dookola. Bol ako ohavná pachuť v ústach, ktorej sa nedá zbaviť. Ako krvavá škvrna, ktorá sa vpila do koberca a nemožno ju vyčistiť.

Hoskins schmatne Lorena za košeľu a odtiahne ho. Policajti do seba narazia a Seever začne škriekať. Jednu ruku si tisne ku krvácajúceму nosu a díva sa priamo na Hoskinsa, lebo Loren je od zúrivosti mimo. Má zavreté oči, no hýbe perami, pomaly ráta od desiatky k nule, ako mal podľa policajného psychológa robiť vždy, keď cítil, že ho premáha zúrivosť.

„Toto sa neskončilo!“ vrieska Seever. Od krvi, ktorá sa mu valí dole hrdlom, po perách aj po golieri kombinézy, má zhrubnutý a zastretý hlas, ale Hoskins mu dokonale rozumie. „Nikdy sa to neskončí.“